

absynt

ČISTÁ

The word 'ČISTÁ' is rendered in large, thick, pink, glossy letters. The letter 'I' is replaced by a blue and white medical syringe. Inside the syringe's barrel, a small cartoon person with black hair, wearing a yellow shirt and blue pants, is standing with arms raised. The syringe is mounted on a blue stand. The background is a solid dark blue.

JUNO DAWSON

Preložila
Mária Koscelníková

absynt

ČISTÁ

JUNO DAWSON | Preložila
Mária Koscelníková

Clean by Juno Dawson

Text © Juno Dawson, 2018

Translation © Mária Koscelníková, 2022

Design, Layout & Illustrations © Zuzana Bartová, 2022

ISBN 978-80-8203-368-0

POZNÁMKA AUTORKY

Čistá je síce fikcia, no zaoberá sa mnohými citlivými témami vrátane duševného zdravia, porúch stravovania, sebapoškodzovania a závislosti.

Na konci knihy nájdete odkazy na užitočné poradenské stránky v tejto oblasti.

Juno x

*Venujem všetkým, ktorí sa niekedy ocitli
na dne a odrazili sa.*

PRVÁ FÁZA:

PRIZNÁVAM, ŽE MÁM PROBLÉM

Tvár mám opretú o čalúnenie. Cítim novotu auta. A sviežu borovicovú vôňu.

Nedokážem sa pohnúť.

Unášajú ma a ja sa nemôžem pohnúť.

Pripadám si, akoby som mala ruky a nohy z gummy, hompálajú sa mi ako bábke. Na brade a líci mám zvyšky zvratkov alebo slín. Iba s námahou odlepím tvár od sedadla.

V ústach mám strašné sucho. Otvorím oči a vtom ma oslepí ostré denné svetlo. Bolí to. Rýchlo ich zavriem, no ešte predtým si všimnem Nikolaja. Z tohto uhla mu vidím iba zátylok, vyčesané svetlé vlasy a ruky na volante. Spoznávam jeho rolexky.

Nerozumiem, čo sa deje. Kde to som?

A kde som bola?

Spätne si prehrávam včerajšok. Poslednú spomienku mám na hotel. Áno, to je ono. Boli sme v strešnom apartmáne. Vzala som si kľúč na recepcii. Boli sme tam ja, Kurt, Šmako a jedna baba. Hm... večierok Týždňa módy... bar... odišli sme z baru a šli sme sa spráskať.

Áno, áno. Modrá pohovka. Ihla. Kurva!

Takto sa človek cíti po predávkovaní?

Na nič viac si už nedokážem spomenúť. Prejdem si po tele roztrasenou rukou. Ešte stále mám na sebe metalické sivé šaty z dielne Miu Miu. Som prikrytá drsnou kokkovanou dekou. Mám bosé nohy.

„Nik?“ zachripím sťažka, ani čo by som v hrdle mala napchatý ostrý drôt.

„Už je dobre, Lexi. Zoženiem ti pomoc.“

Čo teraz?

To ma teda pojeb, je to intervencia!

Začnem sa s ním škriepiť, no znovu ma štípu oči. Rýchlo ich zavriem a obalím sa temnotou ako rolka suši.

Nesmiem zaspať.

Musím sa prebrať a dostať sa zo zatmenia mozgu späť do auta.

Rýchlo padám, obrátená a prehnutá. Je mi zima a lúpe sa mi koža. Bežne takéto stavy prespím, poprípade si k oddychu trošku pomôžem. Niekedy aj tabletkou. Dám si oxíka, Vicodin, tramadol alebo diazepam, čokoľvek je poruke.

Počujem mužský hlas, no nepatrí Nikolajovi.

„Je v pohode, kámo?“

„Vzala si tabletku na spanie,“ odvetí Nik. „Chvíľku bude mimo.“

Kde to sme? Skúšam sa obrátiť, no nejde to. Počujem šum morských vĺn, cítim slaný vzduch a riasy. Čajky

škriekajú ako šibnutí diabli. Sklapnite, vy lietajúce sračky! Búši mi v spánkoch. Som dehydrovaná, mumifikovaná.

Kam ma to berie? K moru? Ako dlho sa už vezieme? Je ešte ten istý deň? Ako dlho som bola mimo? A kde je Kurt? Otázky mi v hlave škriekajú hlasnejšie než tie potvorské čajky. Možno ma zachráni tento chlap. Poviem mu, že ma uniesli. A znásilnili.

„Pomoc...“ zamrmler sotva počuteľne. Pery mám pokryté chrastami, jazyk ako z kameňa a na viac než mumlanie sa nezmôžem. „Pomoc...“ skúšam to znovu.

„To je moja sestra,“ povie Nikolaj, pričom ma hravo prehluší. „Je len opitá. Naše pasy? Iste, nech sa páči.“

Béemvéčko sa znovu pohne a nadskočí, keď prejdeme cez retardér.

„Nik... Nik... kam to ideme?“

Rýchlo sa na mňa pozrie ponad plece: „Budeš v poriadku. Oddýchni si.“

Spomínam si na to, že som ležala na pohovke a Kurt mi do žily zavádzal ihlu. Sama to nikdy nerobím, je mi to odporne. Pamätám si, ako som hľadela z okna a vnímala svetlá, všetky tie londýnske svietielka. Jantárové, zlatisté, trblietavé. Videla som lode na Temži, mihajúce sa reflektory áut a mrakodrap Shard týčiaci sa na horizonte. Všetko sa rozmazalo na svätojánske mušky.

Svätojánske mušky.

Sníva sa mi o svätojánskych muškách.

Pneumatiky zaškrípu na štrku. Spánok mi nepomohol.

Stále sa cítim otrasne, akoby ma zvnútra vyškriabali rybárskymi háčikmi. Zuby mám hubovité, porézne.

Dvere auta sa otvoria a Nikolaj vystúpi. Začujem blížiac sa kroky. Množstvo krokov.

Kdekoľvek sme, sme na mieste.

Kde je Kurt?

Vynakladajúc všetku námahu, držiac sa rúčky dvier a okraja zadného okna sa pokúšam posadiť. Vonku je stále oslepujúco jasno. Vtipné. Nik si očividne nezabudol vziať raybany, no na mňa si akosi nespomenul. Potrebujem telefón. Prehľadávam zadné sedadlo a šmátram po kabelke, keď vtom si spomeniem, že som mobil nechala napojený na reproduktory v strešnom apartmáne. Asi tam ostal. Dopíše.

Žmúrim. Nik si potrasie rukou s vysokánskym týpkom s bradou. Vyzerá trochu ako Hagridov atraktívnejší brat. Má sako a rozopnutú košelu bez kravaty. Stoja pri ňom dve ženské v elegantných futuristických zdravotníckych uniformách.

Asi som naozaj v sračkách. Panebože. Už sa mi s tým raz vyhrážal – Lex, potrebuješ pomoc –, no fakt som si myslela, že žartuje. Tentoraz sa s tým skutočne nesral. Som v nemocnici.

Presnejšie, na odvykačke.

V-žiad-nom-prí-pa-de.

Ešte stále oblečená v koktailkách sa pokúšam pretlačiť dopredu pomedzi sedadlá vodiča a spolujazdca. Sadnem si za volant a šmátram po kľúči v zapalovaní. Nie je tu. Doriti! Musím si ísť poň. Šklbnem kľučkou, no vzápätí stratím rovnováhu. Len čo otvorím dvere dokorán,

ovanie ma príjemný vánok. Potknem sa a zletím na asfalt. Inštinktívne vystriem ruky, aby som zabránila pádu. Štrk sa mi doslova zaborí do dlaní.

„Lexi, počkaj! Opatrne,“ povie Nikolaj.

Náhle ma obklopia telá a tmavé tiene. Natahujú sa ku mne páry rúk a prsty mi ohmatávajú tvár. Mávam rukami ako bláznivý veterný mlyn a pokúšam sa ich odohnať.

„Čo keby sme ju vzali dnu?“ navrhne doktor Briadka.

„Nie!“ vykriknem. Idem si priam vykričať hlas. Odušu kričím a môj krik sa ozýva po celej záhrade.

Pomedzi tie liany nôh zbadám, že sme na dlhej príjazdovej ceste vedúcej k obrovskému vidieckemu zámočku. Skurvené *Panstvo Downtown*. Má zvetrané sivé flakaté steny čiastočne pokryté brečtanom. Hlavný vchod lemujú pôsobivé stĺpy. Pozemok musí byť obrovský, pretože kam len oko dovidí, všade sa rozprestiera pokosený trávnik obklopený hustým lesom.

Narovnajú ma do vzpriamenej polohy a bosé nohy sa mi bolestivo zaboria do ostrého štrku. „Au!“ zjojknem, akoby som umierala, aj keď to nie je až také strašné. Sestričky ma napoly nadvihnú a viac-menej ma ťahajú smerom k zámočku.

„Nik! Prosím!“

Otočím sa k nemu a skúšam naňho gániť svojimi veľkými nevinnými očami. Sestrička Lexi. Sladká malá Lexi. Chráň ju, je to ešte dievča, porcelánová bábika.

„Prepáč, Lexi... potrebuješ pomoc,“ povie, uhýbajúc pohľadom.

„Poďme sa porozprávať do mojej pracovne,“ zmierlivo, upokojujúco navrhne Briadka. Ja sa však nedokážem

upokojiť. Nemôžem ísť na odvykačku, a to najmä preto, že o asi také štyri hodiny budem naozaj potrebovať dávku. Mykám sa a kopem, avšak nezaberá to, a tak sa len ovisnuto vlečiem ako také umrŇčané decko v supermarkete. Sestričky, ktoré zrejme pijú proteínové nápoje namiesto kávy, ma zdvihnú pomocou akejsi úžasnej techniky z vojenského kempu pre sestričky.

„Dajte ma dolu, vy piče!“ vrieskam. „Pustite ma!“

Ignorujú ma, no ja dookola vrieskam PIČE, pretože je to to najhoršie slovo, aké poznám.

Sedím v elegantnom koženom kresle v Briadkovom kantíni, kolená mám pritiahnuté k hrudi. Na koktailkách mám určite zvratky. Smrdia. Podá mi fľašu evianky, tak si z nej odpijem. Pomôže mi to zmierniť zápach z úst.

Viete, čo by bolo lepšie ako minerálna voda? Heráčik.

Nikolaj sedí vedľa mňa ako zmoknuté kura. „Si v pohode?“ spýta sa šeptom.

„Pojeb sa.“

„Urobili ste správnu vec, pán Volkov,“ začne Briadka, pričom sa posadí na opačnú stranu masívneho orechového stola. Jeho nábytok pôsobí až príliš maskulínnym dojmom. Žeby si ním kompenzoval svojho maličkého vtáka? „Rád vás spoznávam, Lexi.“

„Pojeb sa.“

Doktorko sa samoľúbo usmieva a v rukách zvierá šálku čiernej kávy. „Určite máte plno otázok, slečna Volkov.“

„Iba jedinu: vyserieš si oko a pustíš ma domov?“

„Technicky vzaté to boli dve otázky. A nie, obávam sa, že nemôžem. Prinajmenšom nie hneď. Toto nie je väzenie a nie ste tu za trest. Môžete kedykoľvek odísť, no dúfam, že zostanete.“ Snažím sa protestovať, no on pokračuje.

„Poďme konečne k veci. Volám sa Isaac Goldstein a som prednostom centra Očista.“

„Toto je odvykačka, však?“

„Je to rezidenčné liečebné zariadenie.“

„Takže odvykačka.“

„Ak inak nedáte.“

„Lexi,“ zamieša sa do toho Nik, „sú najlepší. Najlepší z najlepších.“

„Nehovor!“ zatiahnem a pozriem sa na Goldsteina. „Akú najznámejšiu osobu ste tu doteraz mali?“

„Slečna Volkov, vďaka diskrétnosti sme si vybudovali meno.“

Takej diskrétnosti, že som o tomto mieste v živote nepočula. Nik ma mohol vziať aspoň do Priorstva. „Nejakú Kardašianku? Khloé? Kylie?“

Doktor Goldstein ma ignoruje. „Nechápte ma zle – nie sme hotel, no máme prvotriedne zariadenie: luxusné izby a apartmány, vyhrievané vnútorné aj vonkajšie bazény, telocvičňu, welnes a šéfkuchárov z reštaurácií s michelinskou hviezdou. Počas vášho pobytu o vás bude kráľovsky postarané.“

Pekný pokus. Pobyt je kľúčové slovo. „Stále je to odvykačka. Dá sa tu dostať aspoň vodka s tonikom?“

„Samozrejme, že nie.“

„Kristepane. Môžem tu fajčiť? Nemáte cigu?“

„Áno, fajčenie je povolené. No cigaretu nemám.“ Nik šmátra vo vreckách a vytiahne krabičku ľahkých marlboriek a zapalovač. Nadšene ich schmatnem. Človeče, hneď mi je lepšie. Skoro jednu vyfajčím až po filter na jeden lačný šluk, no uvedomím si, že Nikolaj na mňa civie so zmesou údesu, ľútosti a nesmierneho znechutenia. Takýto pohľad väčšinou vrhnete na špinavého bezdáka, keď vyjedá smetiak.

„Čo je?“

„Myslel som si, že je po tebe, Lexi.“ V očiach sa mu lesknú slzy.

„Fňuk, fňuk! Tak sme sa niečo naučili, zmenili sa k lepšiemu, hurá! Môžeme už ísť domov?“

„Nie,“ utrie si oči vreckovkou. „Neberiem ťa späť.“

Prevrátim oči. „Fajn. Zavolám Kurtovi. Príde sem a vezme ma preč.“

„Centrum Očista sa nachádza na súkromnom ostrove neďaleko južného pobrežia,“ povie Goldstein. To vysvetľuje tú vôňu mora. „Sme veľmi úspešné liečebné zariadenie, slečna Volkov, a na trajekt sa nemôže naložiť hocikto. Každé vozidlo musí byť preverené. Taktiež môžeme ľuďom zamedziť prístup. Samozrejme, musíme byť opatrní, koho vpustíme na ostrov.“

„To si zo mňa robíte dobrý deň? A vraj to nie je väzenie!“

„Ako som už povedal, zariadenie môžete kedykoľvek opustiť.“

„Ako? Mám odplávať?“ otočím sa na Nika. „Toto je šialenstvo, Nik, nemôžem tu zostať.“ Odtisnem kreslo, vstanem a vyštartujem k dverám. „Poďme.“

„To Kurt mi zavolať,“ povie Nik a ja namieste zomriem.

„Mysleli si, že si sa predávkovala. Keď som prišiel do apartmánu, bola si modrá, Lexi. Mala si kurevsky modré pery.“ Opäť šmátra vo vrecku a vyberie z neho môj telefón. Priniesol ho! Vzápätí ho však šmykne po stole ku Goldsteinovi.

„Hej!“

„Toto nateraz postrážime,“ oznámi Goldstein a vloží ho do zásuvky.

„To nemôžete! Poznám svoje práva!“

„Zaužívaný postup.“

Zveziem sa na zem popri Nikovom kresle. Ak hneď odídeme, dorazíme do Londýna skôr, než ma začne chytať absták. „Pozri, Nikolaj. Drogujem len príležitostne... o nič nejde.“

„Počúvaš sa vôbec? Myslel som si, že preháňaš, už pri tabletkách a snehu. Ale heroín? Lexi, ľudia herák príležitostne neberú!“

„Ale berú! Preto som ho nezvládla... Občas si niečo dám. Bola to len zábava, prisahám. Nie som závisláčka! Pripadám ti ako feťáčka?“

Brat na mňa iba zíza a z oka mu vytečie ďalšia slza. Na chvíľku stíchne. Napokon zo seba dostane: „Áno. Vyzeráš celkom ako feťáčka.“ Prišla som o neho. Nemám k tomu čo povedať. Ostala som na to sama. Odpochodujem k dverám a schmatnem kľučku. Sú zamknuté.

„Pustite ma von! Ihneď ma pusti von, ty tučný kokot!“

„Sadnite si, slečna Volkov.“

„Prestaň s tým, Lexi. Ostávaš tu a bodka.“

„Nemôžeš ma prinútiť!“

Ník sa postaví s rukami v bok. „So mnou teda nikam

nejdeš a tvojich fetáckych kamošov na trajekt nepustia, takže ti neostáva nič iné, než požiadať o pomoc tatka. A vysvetliť mu, prečo som ťa sem priviedol.“

Toto zaúčinkovalo. Tatko by ma zabil. A čo je horšie, zablokoval by mi kreditky. „To by si neurobil.“

„To si píš, že hej. Tuto sa to končí. Už tvoje sračky nebudem kryť. Včera som všetko nafotil, Lexi. Buď tu zostaneš, alebo mu ukážem jeho princezničku pokrytú zvratkami a s dopichanou rukou.“

Rozkričím sa z plného hrdla. Oči mi potemnejú. Zvalím na zem poličku s knihami. Zmietnem doktorovi zo stola jeho sračky. Pokúsim sa vyhodiť kreslo von oknom, no je príliš ťažké a celé to vyznie hlúpo.

Dvaja svalovci v rovnakých uhladených uniformách vojdú do kanclu a postavia sa po bokoch miestnosti. Čakajú na Goldsteinove pokyny. Počas môjho výstupu je až neznesiteľne pokojný. „Pán Volkov, keďže Lexi ešte nemá osemnásť a vy ste jej príbuzný a zároveň ste už plnoletý, môžete nám udeliť povolenie nasadiť Lexi sedatíva v prípade potreby.“

„Ani sa neopováž!“ kvílím. „To nemôžeš!“

„Robte čokoľvek, čo uznáte za vhodné,“ vyjde z Nikolaja bez zaváhania. Chlapestriči podídu ku mne a zaženú ma do kúta ako štvanú zver. Jeden z nich poklepá po hrote ihly. Síce to vyznieva šialene, no pohľad na striekačku ma ihneď upokojí, teda až kým si neuvedomím, že to nie je dávka. No ak som sa niečo naučila, tak to, že droga je droga. Zrejme mi dajú oblbovák, takže iste odkvácnem. Stále to však znamená, že stvrdnem v tejto diere. Mám dilemu. Približujú sa. Môj čas sa kráti. Musím

sa rozhodnúť. A volím si byť pri vedomí.

„Ježiši, no dobre. Nemusíte ma uspať. Aha! Som pokojná. V hladine alfa. Pozbieram tie knižky, ježiši.“

Chlapestrič sa zastaví. Nateraz budem spolupracovať. Potrebujem čas vymyslieť plán. Tatko ma nemôže odrezať od prachov. Budem poslušná a dostanem sa z tejto ostrovnej odvykacej diery, len čo zistia, že toto celé je jedna obrovská pičovina a ja nie som skurvená Amy Winehouse. Pokúsim sa zdvihnúť knižnicu, no je príliš ťažká.

„To je v poriadku, slečna Volkov. Kanceláriu mi niekto uprace,“ povie Goldstein. „Nateraz sa rozlúčte s bratom a odvedieme vás do vášho apartmánu.“

„Musím ísť?“ spýta sa Nikolaj. „Už?“

„Domnievam sa, že to tak bude najlepšie.“

Skôr než sa poberieme k Nikolajovmu autu, brat si odskočí na véčko. Som zabalená v deke a dostala som fungl nové vansky, aby som nebola bosá. Za nami už snoria Goldstein a jeden chlapestrič.

„Dnes ešte musím zájsť po Tabithu na Heathrow, no poverím niekoho z hotela, aby ti poslal nejaké oblečenie a veci,“ oznámi mi. Skúšam si spomenúť, kde bola doteraz jeho frajerka. V Miláne? Je na stáži v Tatleri. „Postarám sa o to, aby boli diskretní.“ Obopnem sa rukami a mám dojem, akoby som objímala rastúcu kosť. Na švíkoch sa rozpadávam, no to mu neukážem. Fetáci by to nazvali „praskanie“, no ja nie som fetka, preto to nenazvem nijako.

„Nik, toto je smiešne,“ poviem sladučkým hlasom.

„Nepotrebujem tu byť. Pozri, prisahám, že ak ma vezmeš domov, už nikdy v živote si nedám ani herák, ani oxíka, ani Vicodin. Sľubujem. A dvakrát do týždňa budem chodiť na terapiu ako poslušné dievčatko.“

Zdá sa, že chvíľku váha, no napokon pokrúti hlavou. „Nie, Lexi. Potrebuješ sa odpútať od svojich sockárskych kamošov. Pozri... aj ja si myslím, že je to tu nahovno. Daj tomu však šancu. Prosím.“

„Nik... nemôžeš ma tu nechať!“

„Bude to len na pár mesiacov, Lexi.“

„MESIACOV?“

„Je to sedemdesiatdňový program.“

„Tak to ma môžeš rovno odbachnúť.“

Vtiahne ma do náručia, no odtisnem ho. Svinský Judáš. „Bude ti dobre, Lexi. Poviem tatkovi, že si šla k mame. Jej určite nebude volať.“ Vlezie do béemvéčka. „Nech sa ti polepší. Prídem ťa navštíviť.“

Zavesím sa na dvere. „Prosím...“ Úprimne plačem.

„Pusti tie dvere, Lex. Je to pre tvoje dobro.“ Treskne dverami a naštartuje.

„Nemôžem uveriť, čo si mi to práve urobil!“ zaškriekam a pästou sa zažením po okne. Odíde.

Doktor Goldstein spolu s chlaposestričom už stoja po mojom boku. „Poďte, slečna Volkov. Zavedieme vás do apartmánu.“

Zahľadím sa na zámoček. Jeho okná sa na mňa dívajú ako očiská. Povýšenecky ma súdia.

Dostali ma.

Naozaj sa to tým chujom podarilo.

Aspoňže izba stojí za to. Je na prízemí, na čo by som sa za bežných okolností sťažovala, no pripomeniem si, že toto nie je hotel, hoci sa naň veľmi podobá. Kým ma ženú do apartmánu, utváram si aký-taký obraz o centre Očista: plyšové koberce upokojujúcej jantárovej farby, krémovobiele steny, orieškové lemy, jemné osvetlenie, biele orchidey v oválnych vázach. Typická propaganda.

Goldstein ma zverí do starostlivosti svalnatého chlaposestriča. Prejdeme niekoľkými chodbami, ktoré pôsobia dezorientujúco – človek by si myslel, že si na ne zvyknem –, potom chlaposestrič zastane pred izbou číslo 11 a otvorí dvere. Vojdem dnu ako sirota *Podhradských* – bez batožiny, s holým zadkom. „Toto je vaša izba,“ ledabolo oznámi. „Dajte nám vedieť, ak budete čokoľvek potrebovať. Vedľa posteľe je zvonček.“

„Nemáš Vicodin?“ Je vypracovaný a sexi – nabúchané ramená, hrubý krk, červenkové vlasy. Usmejem sa naňho.

Vystrúha slušný, takmer umelý úsmev. Akoby o Vicodine v živote nepočul. Izba je ladená do rovnakých farieb ako chodby – všetko je oceánovozelené a bledosivé. Isto podľa feng šuej. Dokonca dali na stolík pri dverách ozdobnú misu plnú kamienkov. Lacné kurvy. Ak niekde zbadám zasratú sochu Budhu, prisahám, že ňou niekoho umlátim na smrť. Je tu obrovská posteľ so semišovým záhlavím, kubistický stôl, gauč a posuvné dvere vedúce na terasu... a krytý vonkajší bazén. Za ním sa rozprestiera nekonečná vlniaca sa strieborná voda. Výhľad na more, to mám ale šťastie.